

Трънътъ, що бѣше се въ сърдцето ми забилъ:“
— Почакай! вмѣтнѣ рѣчъ и *дѣдо Девесилъ*:

650 Май тая работа изглежда на магия! —

„Магия! прѣждоми! това е на хартия —

На бѣло черно!“ *Радъ Ивановъ* искрещя:

„Чети и вижъ!“ — Е-хей, помага и честъта
На право дѣло!—другъ извика тамъ изъ кжта,
Костурката Иванъ, испратеникъ отъ Бжта.

Единъ не устоя на мѣсто. Тамъ тукъ

Размахватъ съсъ ржцѣ — припиратъ другъ на
другъ —

Мълва и шумъ и викъ...

Несѣтено, прѣдъ входа

Застана гордъ и строгъ очакваний *Войвода*,

660 На лютий си ханджаръ съ приготвена ржка, —

А отъ подирѣ му надничалъ мрака

Юнаци — отборъ цвѣтъ отъ неговата чета,

Съсъ грозно зинжли мечкареки шишинета...

И въ Охридъ поща.

Просвѣтени пжтници, що идатъ изъ Турция, не могатъ да се начуджтъ на извънредния напѣдѣкъ на тая държава. Тѣ говорятъ единодушно, че тя е на пжтъ да се отдѣли отъ Азия. Значителнитѣ прѣобразования въ администрацията, усъвършенствованията по пжтищата и съобщенията—всичко туй, казватъ тѣ, ѣ усигорява напълно правото да се зове членъ на европейската челядъ; отдавна вече тя е прѣгазила прѣдѣлитѣ на черното варварство.

Много сж фактитѣ, които потвърждаватъ това общо мнѣние. Но намъ се е чинило всѣкога, че нѣма по-убѣдителенъ отъ оня, съ който ще запознаемъ читателя. Думата ни е за отваряние поща и въ града Охридъ. Важното обаче е, че никждѣ извънредната любовъ на правителството къмъ прѣобразования не е избликвала съ такъва сила, както при тоя случай.

Споредъ достовѣрни данни, пощата въ Охридъ се е отворила пръвъ пжтъ прѣди четири години. Тукъ трѣбва да